
DLUHY SE MUSÍ SPLATIT.
I TY, KTERÉ MAJÍ LIDSKOU TVÁŘ.
NELÍTOSTNÁ STVOŘENÍ
SÉRIE KRÁLOVNY A MONSTRA
J. T. GEISSINGER
PŘELOŽILA ZDENKA LIŠKOVÁ

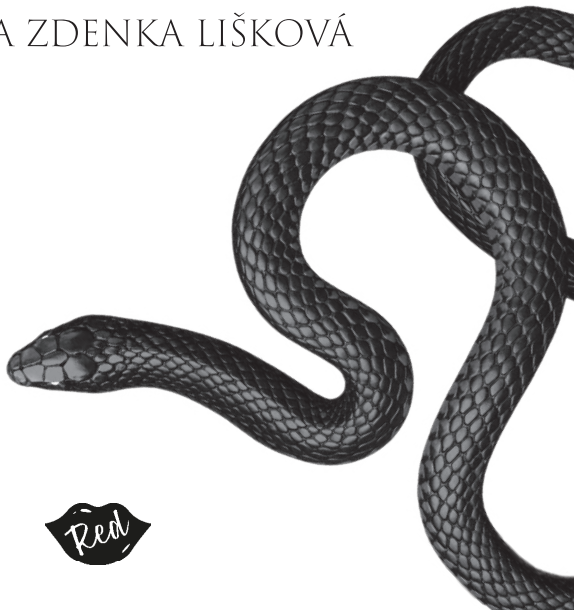
NELÍTOSTNÁ STVOŘENÍ

J. T. GEISSINGER

NELÍTOSTNÁ STVOŘENÍ

PŘELOŽILA ZDENKA LIŠKOVÁ

Red

Pro Jaye, můj oblíbený jed.

Copyright © 2021 by J.T. Geissinger, Inc.

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Zdenka Lišková, 2026
Cover © Lori Jackson, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-8571-1

Láska je jed. Sladký jed, to ano, ale přesto zabíjí.

George R. R. Martin

PLAYLIST

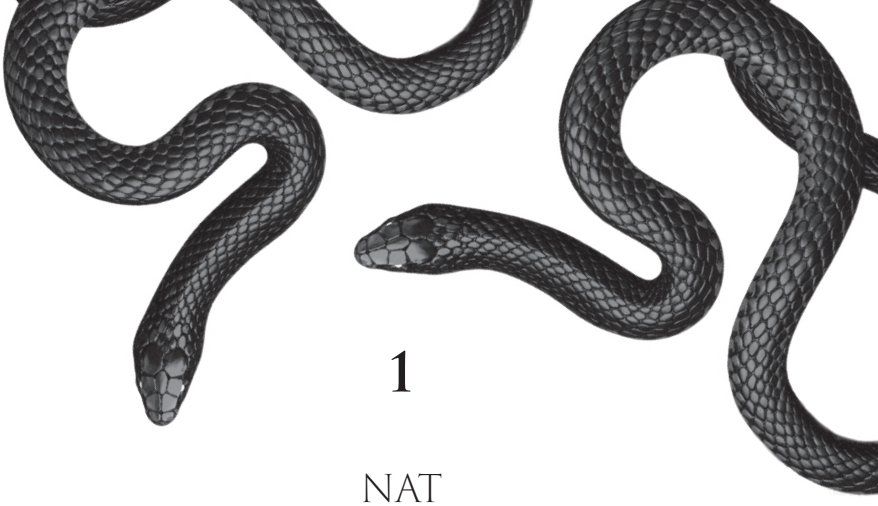
Rihanna – Desperado
Junge Junge – Beautiful Girl
Camila Cabello – My Oh My
Jaymes Young – Black Magic
James Arthur – Is This Love?
Young the Giant – Superposition
Jaymes Young – Infinity
Leela James – Fall For You
Andy Grammer – Don't Give Up on Me
Leela James – All Over Again
Andra Day – Rise Up

Načtěte kód v aplikaci Spotify
a zaposlouchejte se

1

NAT

„Je mi líto. Já už to prostě dál nezvládám. Mám pocit, že se snažím jenom já."

Hlas na druhém konci linky je pochmurný. Vím, že mi Chris říká pravdu. Vážně lituje, že nám to neklape. Což není žádné překvapení. Věděla jsem, že to přijde. Kéž bych měla dost energie, aby mi na tom záleželo.

Kdyby tomu tak bylo, neocitli bychom se v téhle situaci.

„Jasně. Chápu. Snad se někdy uvidíme."

V krátké pauze, která následuje, se jeho lítost mění v rozladění. „To je všechno? Nic víc mi neřekneš? Chodíme spolu dva měsíce a ty to uzavřeš slovy *snad se někdy uvidíme*?"

Chce, abych taky projevila lítost, jenže mně se v podstatě ulevilo. Což pochopitelně nemůžu říct nahlas.

Stojím u kuchyňského dřezu a dívám se z otevřeného okna na malou oplocenou zahradu. Venku je jasno a slunečno. Ve vzduchu je cítit svěží podzim, zkrátka typický zářijový den u jezera Tahoe.

Ideální roční období pro svatbu.

Odsunu tu nevítanou myšlenku stranou a znovu se soustředím na náš rozhovor. „Nevím, co jiného chceš, abych řekla. Ty se rozcházíš se mnou, nebo ne?"

„Jo, ale čekal jsem, že budeš reagovat jinak," odvětí stroze. „Měl jsem to tušit."

Chris není špatný člověk. Není vznětlivý jako ten poslední, s kterým jsem se snažila chodit, ani přecitlivělý mamánek jako ten před ním. Vlastně je to skvělý chlap.

Myslím, že ho zkusím dát dohromady s mojí kamarádkou Marybeth. Byl by z nich hezký pár.

„Prostě mám hodně práce, to je všechno. Nemám čas investovat do vztahu. Určitě to chápeš."

Následuje další pauza, tentokrát delší. „Učíš šesťáky malovat prsty."

Jeho tón mě nakrkne. „Učím *výtvarnou výchovu*."

„Jo. Dvanáctileté děti. Nechci tě urazit, ale tvoje práce není zrovna stresující."

Nemám sílu se s ním hádat, a tak mlčím. On to bere jako signál, aby pokračoval v přímém útoku.

„Moji přátelé mě před tebou varovali, víš. Říkali, že bych neměl chodit s někým, kdo má takovou minulost."

Moje *minulost*. To je hezký způsob, jak to vyjádřit.

Jako dívka, jejíž snoubenec zmizel den před jejich velkou svatbou před pěti lety, za sebou nevláčím ani tak minulost, jako spíš balvan. Troufnout si na mě vyžaduje určitou dávku sebevědomí.

„Doufám, že zůstaneme přáteli, Chrisi. Vím, že nejsem dokonalá, ale –"

„Musíš se pohnout dál, Nat. Promiň, ale musím to říct. Žiješ v minulosti. Všichni to vědí."

Vím, že to vědí. Vidím ty pohledy.

Kings Beach – bohémské plážové městečko na severním břehu jezera – má asi čtyři tisíce obyvatel. I po všech těch letech mám někdy pocit, jako by se za mě všichni do jednoho každý večer pomodlili.

Když neodpovídám, Chris vydechne. „To vyznělo špatně. Nechtěl jsem…"

„Ale ano, chtěl. A je to v pořádku. Hele, jestli ti to nevadí, tak se teď rozloučíme. Myslela jsem to vážně, když jsem řekla, že bychom mohli zůstat přáteli. Jsi dobrý chlap. Jsme v pohodě, ano?“

Po chvilce řekne bezvýrazně: „Jistě. Jsme v pohodě. Hlavně žádné city, to je tvoje specialita. Měj se, Nat.“ Zavěsí a já se zaposlouchám do ticha.

S povzdechem zavřu oči.

Mýlí se, když si myslí, že nemám žádné city. Cítím toho spoustu. Úzkost. Únavu. Mírnou depresi. Neotřesitelnou melancholii doplněnou jemným zoufalstvím.

Vidíte? Nejsem ten emocionální ledovec, za který mě všichni považují.

Vrátím sluchátko zpátky do držáku na zdi. Telefon se okamžitě znovu rozdrnčí.

Váhám, jestli to zvednout, nebo se pustit do pití, jako to dělám v tenhle den a v tuhle dobu každý rok, ale pak si uvědomím, že mám ještě asi deset minut, než s tím každoročním rituálem začnu.

„Prosím?“

„Věděla jsi, že na přelomu devatenáctého a dvacátého století, kdy se začaly běžně chovat domácí kočky, prudce vzrostl počet případů schizofrenie?“

Moje nejlepší kamarádka Sloane. Neobtěžuje se začínat konverzaci normálním způsobem, což je jeden z mnoha důvodů, proč ji zbožňuju.

„Co máš vlastně proti kočkám? Tohle už je patologie.“

„Jsou to malí chlupatí sérioví vrazi, jejichž výkaly obsahují améby požírající mozek, ale o to mi nejde.“

„A o co ti jde?“

„Uvažuju, že si pořídím psa.“

Snažím se představit si velmi nezávislou Sloane se psem a pohlédnu na Moja, který v paprsku slunce dřímá na podlaze obývacího pokoje. Je to černo-hnědý kříženec ovčáka.

Padesát kilo lásky v huňatém kožichu se střapatým ocasem, kterým neustále vrtí.

S Davidem jsme ho adoptovali, když mu bylo jen pár měsíců. Teď je mu sedm, ale chová se, jako by mu bylo sedmdesát. Nikdy jsem neviděla psa, který by tolik spal. Myslím, že je to zčásti lenochod.

„Víš, že po něm musíš každý den sbírat bobky, viď? A venčit ho. A koupat. Je to jako mít dítě."

„Přesně. Bude to dobrá příprava na to, až budu mít děcka."

„Odkdy přemýšlíš o tom, že si pořídíš děti? Vždyť nedokážeš udržet naživu ani rostlinu."

„Od té doby, co jsem dneska ráno viděla toho fešáka ve Sprouts. Moje biologické hodiny začaly odbíjet jako Big Ben. Vysoký, tmavovlasý, pohledný… a ty víš, jak miluju, když má chlap strniště." Zasněně si povzdechne. „To jeho bylo epické."

Usměju se při představě, jak šmíruje cizího chlapa v obchodě. Obvykle je to naopak. Její lekce jógy jsou vždy plné svobodných mužů, co si dělají naděje.

„Epické strniště. To bych chtěla vidět."

„Něco jako ranní strniště na steroidech. Měl takovou pirátskou auru. Chápeš? Každopádně z něj vyzařovala nebezpečná atmosféra psance. Byl děsně sexy. Vrr."

„Sexy, jo? To asi nebude nikdo z místních. Nejspíš turista."

Sloane zasténá. „Měla jsem se ho zeptat, jestli nepotřebuje, aby mu někdo ukázal památky!"

Zasměju se. „Památky? Tak teď říkáš svým kozám?"

„Nehejtuj. Neříká se jim přednosti pro nic za nic. Díky nim jsem dostala spoustu drinků zadara, víš?" Na chvíli se odmlčí. „Když už jsme u toho, pojďme dneska večer do Downrigger's."

„Nemůžu, promiň. Už něco mám."

„Tss. Ty tvoje plány znám. Je načase to změnit. Vytvořit novou tradici."

„Opít se někde v hospodě namísto doma?"

„Přesně tak."

„To ne. Zvracení na veřejnosti mi nesluší."

Sloane si odfrkne. „Vím jistě, že jsi v životě nezvracela. Nemáš dávivý reflex."

„Je dost divné, že o mně zrovna tohle víš."

„My dvě před sebou nemáme žádná tajemství, zlato. Nejlepší kámošky jsme byly už předtím, než nám začaly růst chlupy."

Suše odvětím: „Jak dojemné. Už vidím to přáníčko z Hallmarku."

Ignoruje mě. „Navíc platím já. To by mělo oslovit tvého vnitřního strýčka Skrblíka."

„Chceš říct, že jsem lakomá?"

„Důkaz číslo jedna: loni na Vánoce jsi mi dala dárkový poukaz do Outback Steakhouse v hodnotě dvaceti dolarů, který jsi sama dostala."

„To byl vtip!"

„Hmm." Tohle ji nepřesvědčilo.

„Mělas ho darovat někomu dalšímu, jak jsem ti řekla. Je to zvyk. A navíc vtipný."

„Ano, pokud jsi při strašlivé autonehodě utrpěla poškození čelního laloku, je to vtipný. Pro nás ostatní s funkčním mozkem to vtipný není."

Zhluboka a dramaticky si povzdechnu. „Dobře. Letos ti koupím kašmírový svetr. Spokojená?"

„Vyzvednu tě za patnáct minut."

„Ne. Dneska večer nikam nejdu."

Její reakce je nekompromisní: „Nenechám tě sedět doma na zadku, připomínat si další výročí svatební večeře, která se nikdy nekonala, a opíjet se šampaňským, které jsi měla pít na své svatební hostině."

Zbytek nedopoví, ale i tak to mezi námi zůstane viset ve vzduchu.

Dnes je to pět let, co David zmizel.

Jakmile je člověk v Kalifornii pět let pohřešovaný, je právně považovaný za mrtvého. I kdyby nakrásně někde žil, podle úřadů leží dva metry pod zemí.

Je to milník, kterého jsem se obávala.

Odvracím se od okna, od toho krásného, slunného výhledu.

Na chvíli pomyslím na Chrise. Vzpomínám na hořkost v jeho hlase, když řekl, že žiju v minulosti… a že to všichni vědí.

Všichni včetně mě.

Tiše promluvím: „Dobře. Vyzvedni mě za patnáct minut."

Sloane nadšeně vykřikne.

Já zavěsím, než si to rozmyslím, a jdu se převléknout do sukně.

Pokud se mám opít na veřejnosti, aspoň při tom budu vypadat k světu.

Downrigger's je neformální podnik přímo u jezera s terasou kolem dokola a nádherným výhledem na pohoří Sierra Nevada na jedné straně a jezero Tahoe na druhé.

Dnešní západ slunce bude nádherný. Ohnivě oranžový kotouč už pomalu klesá k horizontu. Sloane a já si sedáme dovnitř k oknu, odkud vidíme jak na vodu, tak na bar, který je plný lidí. Většinu z nich znám.

Aby ne, když tady žiju celý život.

Jakmile se posadíme, Sloane se ke mně nakloní přes stůl a zašeptá: „Podívej! To je on!"

Zmateně se rozhlédnu kolem. „Kdo jako?"

„Ten pirát! Sedí na konci baru!"

„Ten epický vousáč?“ Otočím se a natáhnu krk, abych viděla přes dav. „Který z nich to jako –“

To je všechno, co stihnu říct, než zahlédnu muže, který zabírá značnou část baru a ve srovnání s ním vypadá barová stolička titěrně. Dojem je okamžitý.

Široká ramena. Nedbale prohrábnuté tmavé vlasy. Ostře řezaná brada, která už nějaký čas neviděla žiletku. Černá kožená bunda, černé džíny a vojenské boty, které vypadají draze a zároveň opotřebovaně; tak nějak ledabyle obnošené. Palec a prostředníček jeho pravé ruky zdobí mohutné stříbrné prsteny.

Jeden vypadá jako pečetní. Na druhém dominuje lebka.

Oči má schované za tmavými brýlemi.

Napadne mě, že je divné nosit sluneční brýle uvnitř. Jako by měl co skrývat.

„Mně ani tak nepřipadá jako pirát, spíš jako rocková hvězda. Nebo šéf motorkářského gangu. Vlastně vypadá, jako by si právě odskočil z natáčení seriálu *Zákon gangu*. Vsadím se o deset babek, že je to drogový dealer.“

„Koho to zajímá?“ zašeptá Sloane a dál na něj zírá. „I kdyby to byl Jack Rozparovač, stejně bych ho nechala, aby se mi udělal na prsa.“

Láskyplně ji napomenu: „Ty couro.“

Rozhořčeně se ohradí. „Tak mám ráda nebezpečné alfa samce s velkým pérem. No a co?“

„Tak do něj jdi. Já si objednám další pití a budu tě sledovat zpovzdálí, abych se ujistila, že nevytáhne kudlu.“

Mávnu na číšníka, který kývne hlavou a usměje se, což znamená, že přijde, jakmile to bude možné.

Sloane namítne: „Ne, tak zoufalá zase nejsem. Nepodbízím se chlapům, ať jsou sebevíc sexy. Je to nedůstojné.“

„Nedůstojné je spíš tvoje lapání po dechu a slintání, tedy pokud nejsi kokršpaněl. Dojdi si pro toho hřebečka, kovbojko. Já jdu na záchod.“

Vstanu a zamířím k dámským toaletám, zatímco Sloane si dál nerozhodně kouše ret. Nebo možná toužebně.

V klidu si odskočím, umyju si ruce a zkontroluju si rtěnku v zrcadle nad umyvadlem. Zvolila jsem šarlatově červenou barvu s názvem Sladký jed. Nevím, proč jsem ji použila, protože už se skoro nelíčím. Nejspíš proto, že se nestává každý den, aby se váš pohřešovaný snoubenec stal oficiálně mrtvým. Asi tak.

Ach, Davide. Co se s tebou stalo?

Najednou mě zaplaví vlna zoufalství.

Opřu se o hranu umyvadla, abych se uklidnila. Zavřu oči a pomalu a roztřeseně vydechnu.

Tak silný smutek jsem už dlouho nepocítila. Obvykle je to spíš neklid, který jsem se naučila ignorovat. Tupá bolest za hrudní kostí. Táhlý nářek v mé hlavě, který dokážu utlumit, až je téměř neslyšitelný.

Téměř, ale ne úplně.

Ti, kdo říkají, že čas vyléčí všechny rány, jsou idioti.

Rány jako ta moje se nehojí. Jenom jsem se naučila kontrolovat krvácení.

Uhladím si vlasy a několikrát se zhluboka nadechnu, dokud necítím, že to mám víc pod kontrolou. Rychle si dodám odvahu, nasadím úsměv, pak rázně otevřu dveře a vykročím ven.

A okamžitě narazím do obrovského, nehybného objektu.

Odrazím se od něj, zavrávorám a ztratím rovnováhu. Než stačím upadnout, natáhne se ke mně velká ruka a chytí mě za paži.

„Opatrně."

Ten hlas je příjemný, chraplavý. Zvednu oči a zjistím, že se dívám na svůj vlastní odraz ve slunečních brýlích.

Je to pirát. Drogový dealer. Chlap s velkým pérem a epickým strništěm.

Po zádech mi přeběhne něco jako elektrický výboj.

Má mohutná ramena. Celý je mohutný. Když seděl, vypadal velký, ale když stojí, je nesmyslně obrovský. Viking.

Nedá se o mně říct, že jsem drobná, ale vedle tohoto chlapa se cítím doslova křehoučká.

Voní jako degustační profil drahého cabernetu, po kůži a doutnících s tóny lesní půdy.

Srdce mi určitě bije tak silně jenom proto, že jsem si málem kecla na zadek.

„Omlouvám se. Nedívala jsem se, kam jdu." *Proč se omlouvám? To on stál přímo před dveřmi těch zatracených toalet.*

Neodpoví. Nepustí mě, a už vůbec se neusměje. Stojíme v tichosti a bez hnutí tak dlouho, až mi konečně dojde, že nemá v úmyslu mi uhnout z cesty.

Zvednu obočí a podívám se na něj. „Dovolíte, prosím?"

Nakloní hlavu. I když mu nevidím do očí, poznám, jak pozorně mě zkoumá.

Zrovna když to začíná být divné, sundá ruku z mé paže a bez jediného slova projde dveřmi pánských toalet, které se za ním zaklapnou.

Lehce rozhozená chvíli stojím a mračím se na zavřené dveře, než se vydám zpátky za Sloane. Najdu ji se skleničkou bílého vína v ruce a s další, která čeká na mě.

„Tvůj pirát právě zamířil na toalety," oznámím jí a usadím se zpátky na židli. „Když budeš dost rychlá, můžeš ho zastihnout na cestě ven a dát si s ním rychlovku v temném koutě chodby, než si tě odvede zpět na Černou perlu, aby tě tam dál plenil."

Pořádně si lokne vína. „Myslíš obšťastňoval. A nic takového se nestane, protože nemá zájem."

„Jak to víš?"

Stiskne rty. „Řekl mi to."

Jsem v šoku. To je neslýchané. „Ne!"

„Ano. Došla jsem k němu svým nejsvůdnějším krokem à la Jessica Rabbit, strčila jsem mu prsa přímo před obličej

a zeptala se ho, jestli mi nechce koupit drink. Jeho odpověď? *Nemám zájem.* A ani se na mě nepodíval!“

Potřesu hlavou a loknu si vína. „No, tak to je jasný. Je gay.“

„Můj gay radar říká, že je stoprocentně hetero, zlato, ale díky za podporu.“

„Tak ženatý.“

„Tss. Ani náhodou. Tenhle hřebeček není ani trochu ochočený.“

Vzpomenu si, jak voněl, když jsem do něj vrazila před toaletami, jak z něj sálaly vlny ničím neředěných feromonů, a musím jí dát za pravdu.

Lev, který se potuluje po Serengeti, nemá partnerku. Je příliš zaneprázdněn lovem kořisti, do které by mohl zatnout své tesáky.

Přichází číšník, aby si vyslechl naši objednávku. Když odejde, pár minut si se Sloane jen tak povídáme, než se mě zeptá, jak to jde s Chrisem.

„No, Chris. Ehm…“

Vrhne na mě nesouhlasný pohled. „To snad ne.“

„Než na někoho začneš ukazovat prstem, *on* se rozešel *se mnou*.“

„Nevím, jestli si to uvědomuješ, ale každý chlap očekává, že mu jeho vyvolená nakonec dá.“

„Nebuď jízlivá. Nemůžu za to, že se moje vagína porouchala.“

„Jestli si brzy neseženeš chlapa, tak ti i zaroste. Už nikdy nebudeš mít sex.“

No a co? Moje libido zmizelo spolu s mým snoubencem. Ale měla bych Sloane rozptýlit dřív, než se tahle konverzace změní v terapeutické sezení.

„Stejně by nám to neklapalo. Chris si myslí, že kočky jsou stejně chytré jako lidi.“

Sloane se zatváří zděšeně. „Ještě že ses ho zbavila.“

Věděla jsem, že po tomhle změní názor. Zamyšleně se usměju: „Napadlo mě, že ho dám dohromady s Marybeth."

„S tou tvojí kolegyní? S tou, co se obléká jako amiška?"

„Není to amiška. Je učitelka."

„Neučí náhodou ruční výrobu másla a údržbu kočárů?"

„Ne, učí přírodní vědy. Ale miluje patchwork. A má pět koček."

Sloane se oklepe a pozvedne sklenku k přípitku. „Jejich vztahu požehná samo nebe."

Přiťuknu si s ní. „Nechť žijí dlouhý život plný chlupatých chomáčků."

A na to se napijeme. Obrátím do sebe celou sklenici vína, zatímco Sloane mě u toho sleduje.

Když sklenici postavím na stůl a mávnu na číšníka, aby nám nalil další, povzdechne si. Natáhne se přes stůl a stiskne mi ruku.

„Miluju tě, víš to?"

Vím, kam tím míří, a tak se podívám z okna na jezero. „Myslím, že ti ta kapusta, kterou se věčně cpeš, poškodila mozek."

„Jenom mám o tebe starost."

„Není třeba. Jsem v pohodě."

„Nejsi v pohodě. Přežíváš. To je rozdíl."

A přesně proto jsem měla zůstat doma.

Tichým hlasem dodám: „Trvalo mi dva roky, než jsem dokázala sednout za volant, aniž bych se trýznila myšlenkou: *Co kdybych v téhle zatáčce nebrzdila? Co kdybych narazila přímo do té cihlové zdi?* Další rok mi trvalo, než jsem si přestala googlovat *bezbolestné způsoby, jak spáchat sebevraždu*. A další rok, než mě přestaly pronásledovat náhlé záchvaty pláče. Až posledních pár měsíců dokážu vejít do místnosti, aniž bych automaticky hledala jeho tvář.

Žiju s duchem muže, se kterým jsem chtěla zestárnout, s dusivou tíhou otázek, na které nikdy nedostanu žádnou

odpověď, a s drtivým pocitem viny, protože vím, že ta poslední věc, kterou jsem mu řekla, byla: *Jestli přijdeš pozdě, tak tě zabiju.*“

Pomalu se odvrátím od okna a podívám se na ni. „Takže když to vezmu kolem a kolem, tohle moje přežívání je vlastně vítězství.“

Sloane s uslzenýma očima zašeptá: „Ach jo, zlato.“

Polknu, abych si uvolnila hrdlo. Ona mi znovu stiskne ruku a pak řekne: „Víš, co teď potřebujeme?“

„Elektrošokovou terapii?“

Pustí mě, opře se a zavrtí hlavou. „Ty a tvůj černý humor. Myslela jsem guacamole.“

„A ty ho zaplatíš? Protože tady stojí dvě lžíce guacamole deset dolarů a já jsem prý lakomá.“

Láskyplně se na mě usměje. „Je to jeden z tvých mnoha nedostatků, ale dokonalí lidé jsou nudní.“

„Dobře, ale varuju tě, že jsem od snídaně nic nejedla.“

„Zlato, znám tě dost dobře na to, abych se držela v bezpečné vzdálenosti, když jíš. Pamatuješ, jak jsme zobaly popcorn z jedné misky, když jsme se dívaly na *Zápisník jedné lásky*? Málem jsem přišla o prst.“

„Nemůžu se dočkat, až zestárneme a ty budeš trpět demencí. Ta tvoje dokonalá paměť je nesnesitelná.“

„Proč bych měla trpět demencí zrovna já? To ty odmítáš jíst zeleninu!“

„Chystám se jíst rozmačkané avokádo. To se nepočítá?“

„Avokádo je ovoce, ty Einsteine.“

„Je zelené, ne?“

„Ano.“

„Tak je to zelenina.“

Sloane potřese hlavou. „Jsi beznadějný případ.“

„Naprosto souhlasím.“

Usmějeme se na sebe a já se v tu chvíli náhodou podívám na opačnou stranu restaurace.

Sedí u stolu. Sám. Zády k oknu a s půllitrem piva v ruce. Ten cizinec, do kterého jsem vrazila před toaletami. A upřeně na mě zírá.

Sundal si tmavé brýle a já mu tentokrát vidím do očí.

Jsou hluboké, sytě hnědé jako pivo Guinness, posazené pod přísným obočím a obklopené hustými černými řasami. Ty oči se na mě dívají s překvapivou intenzitou. Strnule a bez mrknutí.

Bože, a jak temně sálají.

2

NAT

„Země volá Natalii. Ozvi se, Natalie."

Odtrhnu oči od podivně intenzivního pohledu neznámého muže a obrátím svou pozornost zpátky ke Sloane. Dívá se na mě s pozvednutým obočím.

„Cože? Promiň, neslyšela jsem, co jsi říkala."

„Jo, já vím, protože jsi byla moc zaneprázdněná tím, jak tě píchal očima ten démonický krasavec, který spálil sebevědomí tvojí nejlepší kamarádky."

Roztržitě si odfrknu. „Na světě není chlap, který by dokázal spálit tvoje sebevědomí. Je totiž ze stejného materiálu, jaký NASA používá na stavbu kosmických lodí, aby při návratu do atmosféry neshořely."

Obtočí si pramínek tmavých vlasů kolem prstu a usměje se. „To je pravda. Mimochodem, pořád na tebe zírá."

Nervózně si poposednu. Nechápu, proč mi hoří uši. Nejsem typ, který by se nechal vyvést z míry kdejakým přitažlivým mužským. „Možná mu připomínám někoho, koho nemá rád."

„Nebo jsi možná idiot."

To teda nejsem. Jeho pohled nebyl plný touhy. Spíš se tvářil, jako bych mu dlužila prachy.

Číšník se vrací s další rundou a Sloane u něj objednává guacamole a chipsy. Jakmile je mimo doslech, povzdechne si: „To snad ne. Jde sem Diane Myersová."

Diane je místní drbna. Vsadila bych se, že drží světový rekord v tom, že nikdy nezavře pusu.

Rozhovor s ní připomíná vodní mučení: nekonečný, trýznivý proces, který trvá a trvá, dokud se nezlomíte a nepřijdete o rozum.

Aniž by se obtěžovala pozdravit, přitáhne si prázdnou židli od stolu za námi, sedne si vedle mě a nakloní se mým směrem. Obklopí mě vůně levandule a naftalínu.

Tlumeným hlasem pronese: „Jmenuje se Kage. Není to zvláštní? Jako Nicolas Cage, akorát s K na začátku. Nevím, prostě si myslím, že je to *velmi* podivné jméno. Pokud člověk není herec, samozřejmě. Nebo nějaký kaskadér. Ať tak či onak, za časů mého mládí měli muži úctyhodná jména jako Robert nebo William nebo Eugene nebo třeba –"

„O kom to mluvíme?" přeruší ji Sloane.

Diane se pokusí o nenucený výraz a párkrát kývne hlavou směrem k místu, kde sedí ten cizinec. Její zalakované šedivé kudrlinky se přitom zatřepou. „O tom Aquamanovi," pronese dramatickým šepotem.

„*O kom*?"

„O tom muži u okna, který vypadá jako herec z filmu *Aquaman*. Jak se jmenuje? Ten velký hromotluk, co si vzal tu holku z *Cosby Show*."

Zajímalo by mě, jak by reagovala, kdybych jí na tu příšernou trvalou vylila sklenici vína. Asi by ječela jako vyděšený trpasličí špic.

Ta představa je podivně uspokojující.

Ona mezitím pořád mele.

„... velmi, velmi podezřelé, že platil hotově. Lidi, kteří mají po ruce tolik hotovosti, zpravidla nemívají dobré úmysly. Nechtějí, aby vláda věděla, kde se nacházejí, a tak podobně. Jak

se tomu říká? Žít mimo systém? Ano, tak nějak. Na útěku, mimo systém, schovávat se pod svícnem. Ať už je to jakkoli, budeme si muset na tohohle Kage pečlivě posvítit. Velmi, velmi pečlivě, zejména proto, že bydlí hned vedle tebe, drahoušku. Ujisti se, že máš všechno zamčené a žaluzie zatažené. Opatrnosti nikdy není nazbyt."

Narovnám se.

„Počkat, cože? On bydlí vedle mě?"

Věnuje mi shovívavý pohled. „Copak ty jsi mě neposlouchala? Koupil dům hned vedle tvého."

„Nevěděla jsem, že je ten dům na prodej."

„Taky že nebyl. Podle Sullivanových tenhle Kage nedávno zaklepal na jejich dveře a udělal jim nabídku, která se neodmítá. S kufříkem plným peněz, prosím pěkně."

Překvapeně se podívám na Sloane. „Kdo dneska kupuje dům s kufříkem plným peněz?"

Diane hned pookřeje: „Vidíte? Říkám vám, že je to všechno velmi podivné."

„Kdy se odstěhovali? Ani jsem nevěděla, že jsou pryč!"

Diane se na mě podívá a stiskne rty. „Neber to špatně, drahá, ale žiješ tak trochu v bublině. Samozřejmě ti nemůžu vyčítat, že jsi mimo, po tom všem, čím sis prošla."

Lítost. Neznám nic horšího.

Zamračím se na ni, ale než stačím vymyslet nějakou chytrou poznámku o tom, co udělám s její ošklivou trvalou, promluví Sloane: „Takže ten sexy bohatý cizinec bude bydlet hned vedle tebe. Ty máš teda kliku, potvoro jedna."

Diane nesouhlasně zamlaská. „Ne, neřekla bych, že má kliku. To v žádném případě! Vždyť on vypadá jako zločinec, to snad vidíte, a jestli někdo umí dobře odhadnout charakter, tak jsem to určitě já. Na tom se všechny shodneme. Jistě si pamatujete, že jsem to byla já, kdo…"

„Dovolíte, dámy?" přeruší ji číšník. Díky bohu. Postaví na stůl misku s guacamole, vedle ní košík s tortillovými chipsy

a usměje se. „Dáte si dnes večer jenom pití a předkrmy, nebo vám mám přinést jídelní lístky?“

„Já si dneska večeři vypiju, děkuju.“

Sloane na mě vrhne kyselý pohled a pak mu řekne: „Doneste nám jídelní lístky, prosím.“

„A další víno,“ dodám já.

„Jistě. Hned jsem zpátky.“

V momentě, kdy odejde, Diane hned naváže a dychtivě se ke mně otočí.

„Nemám zavolat policejnímu náčelníkovi, aby k tobě v noci poslal hlídku, která by tě zkontrolovala? Nelíbí se mi představa, že jsi v tom domě sama a bezbranná. Taková hrůza, co se ti stala, chudinko.“

Pohladí mě po ruce.

Mám chuť ji seknout hranou dlaně do krku.

„A teď, když se do sousedství nastěhoval ten pochybný člověk, by se o tebe opravdu měl někdo postarat. To je to nejmenší, co můžu udělat. Tví rodiče byli naši velmi drazí přátelé, než se kvůli zdraví tvého otce přestěhovali do Arizony. Holt, nadmořská výška v našem malém kousku ráje může být s přibývajícím věkem na obtíž. Dva tisíce metrů nad mořem není nic pro slabé srdce a bůh ví, že takové sucho –“

„*Ne*, Diane, nechci, abys volala policii, aby mě ohlídala.“

Můj tón se jí zřejmě dotknul. „Není třeba se rozčilovat, drahá, jenom se snažím –“

„Vměšovat do mého života. Já vím. Děkuju, není třeba.“

Obrátí se na Sloane, aby v ní našla podporu, ale té se jí nedostane.

„Nat má velkého hafana a ještě větší zbraň. Bude v pořádku.“

Diane se pohoršeně otočí zpátky ke mně. „Ty máš doma *zbraň*? Proboha, co když se náhodou postřelíš?“

Podívám se na ni a bezvýrazně pronesu: „To bych měla velké štěstí.“

A Sloane dodá: „Vlastně, když už jsi tady, Diane, možná by ses mohla zapojit do diskuse, kterou jsme s Nat vedly, než jsi přišla. Rády bychom znaly tvůj názor ohledně jedné věci."

Diane viditelně pookřeje a upraví si vlasy. „Ale jistě! Jak víte, mám poměrně široké povědomí o různých tématech. Jen se ptejte."

Tohle bude zajímavé. Srknu si vína a snažím se potlačit úsměv.

Sloane se jí s vážnou tváří zeptá: „Análního sex. Ano, nebo ne?"

Nastane okamžik třeskutého ticha, po němž ze sebe Diane vymáčkne: „Hele, tamhle je Margie Howlandová. Neviděla jsem ji už celou věčnost. Měla bych ji pozdravit."

Zvedne se a spěšně odejde s udýchaným: „Tak zatím, děvčata!"

Dívám se za ní a suše poznamenám: „Víš, že do dvaceti čtyř hodin bude celé město vědět, že jsme tu seděly a probíraly výhody a nevýhody análního sexu, viď?"

„Tu starou rachejtli stejně nikdo neposlouchá."

„Je to nejlepší kamarádka ředitele školy."

„Bojíš se, že tě vyhodí za pokleslé mravy? Jsi prakticky jeptiška."

„Nepřeháníš?"

„Ne. Za posledních pět let jsi chodila se třemi kluky a s žádným z nich jsi neměla sex. Kdybys *byla* jeptiška, aspoň bys mohla mít sex s Ježíšem."

„Myslím, že takhle to nefunguje. Navíc mám *spoustu* sexu. Sama se sebou. A se svými kamarády na baterky. Vztahy jsou prostě moc složité."

„Tvoje krátké, sexu a citu prosté známosti se těžko dají nazvat vztahy. Musíš s chlapem *šukat*, aby to byl skutečný vztah. A možná k němu něco cítit."

Pokrčím rameny. „Kdybych našla někoho, kdo by mi za to stál, tak bych to udělala."

Zadívá se na mě. Ona ví, že můj problém s muži nesouvisí s tím, že bych nepotkala někoho, s kým bych si rozuměla, ale spíš s tím, že si nerozumím s nikým. Ale nechá mě být a pokračuje dál.

„Když už mluvíme o šukání, tvůj nový soused se na tebe dívá, jako bys byla jeho další chod."

„Doslova. A ne v dobrém smyslu. Vedle něj vypadají velcí bílí žraloci jako mazlíčci."

„Nebuď tak negativní. *Zatraceně*, je fakt sexy. Nemyslíš?"

Odolám překvapivě silné touze otočit se a podívat se směrem, kterým se dívá Sloane, a místo toho se napiju vína. „Není můj typ."

„Zlato, tenhle chlap je typ každé. Nesnaž se mi namluvit, že neslyšíš sténání svých vaječníků."

„Dej mi pokoj. Před půlhodinou mě opustil přítel."

Ušklíbne se: „Jo, a vypadáš, že tě to opravdu trápí. Další výmluva?"

„Připomeň mi, proč jsi moje nejlepší kamarádka?"

„Protože jsem úžasná, samozřejmě."

„Hmm. To se ještě uvidí."

„Hele, proč se nechováš jako správná sousedka a nejdeš se mu představit? Pak ho pozvi na prohlídku tvého domu. Konkrétně do tvé ložnice, kde se všichni tři hezky pomažeme lubrikantem a při poslechu ‚Let Love Rule' od Lennyho Kravitze si navzájem splníme své sexuální fantazie."

„Aha, takže se kvůli mně staneš bisexuálkou?"

„Ne kvůli tobě, ty hloupá. Kvůli němu."

„Budu potřebovat mnohem víc vína, než začnu uvažovat o trojce."

„No, nech si to projít hlavou. Kdyby to klaplo, mohli bychom spolu být nastálo jako trio."

„Jak to jako myslíš?"

„Jako že bychom spolu všichni tři chodili."

Zírám na ni. „Prosím, řekni mi, že žertuješ."

Sloane se usměje a namočí si chips v guacamole. „Žertuju, ale tvůj výraz je skoro stejně k nezaplacení, jako byl ten Dianin."

Číšník se vrací s jídelními lístky a dalším chardonnay. O hodinu později v sobě máme dvě porce enchiladas s krevetami a dvě lahve vína.

Sloane si diskrétně odříhne do dlaně. „Myslím, že bychom si měly vzít taxík, zlato. Jsem moc opilá na to, abych řídila."

„To bych řekla."

„Mimochodem, přespím u tebe."

„Nikdo tě nezval."

„Nenechám tě zítra vstávat samotnou."

„Nebudu sama. Bude se mnou Mojo."

Mávne na číšníka, aby nám přinesl účet. „Pokud se nechystáš odejít se svým novým sexy sousedem, půjdeš hezky se mnou, holka."

Řekla to jen tak. Moc dobře ví, že nemám v úmyslu odejít s tímhle tajemným a poněkud nepřátelským Kagem. Ale představa, že se Sloane bude celý zítřek strachovat, abych si v den výročí mé neuskutečněné svatby nepodřezala žíly, je tak depresivní, že rázem vystřízlivím.

Podívám se k jeho stolu.

Telefonuje. Nemluví, jen poslouchá a občas přikývne. Zvedne oči a všimne si, že se na něj dívám.

Naše pohledy se zaklesnou.

Srdce mi ucpe hrdlo. Podivná a neznámá směs vzrušení, napětí a strachu mi vystoupá po krku jako nával horka.

Sloane má pravdu. Měla bys být přátelská. Budete sousedi. Ať má jakýkoli problém, nemůže se týkat tebe. Neber si všechno tak osobně.

Ten chudák měl asi jenom špatný den.

Kage s pohledem upřeným do mých očí něco zamumlá do telefonu a zavěsí.

„Hned jsem zpátky," řeknu Sloane.

Vstanu, přejdu restauraci a dojdu přímo k jeho stolu. „Ahoj. Jsem Natalie. Můžu si přisednout?“ Nečekám, až odpoví, a sednu si.

Mlčky na mě upře tmavé, nečitelné oči.

„Moje kamarádka a já jsme vypily až moc vína, takže nemůžeme řídit. Normálně by to nebyl problém. Vzaly bychom si taxíka a zítra tady její auto vyzvedly. Ale ona mi právě řekla, že pokud odtud neodejdu s vámi, stráví noc u mě doma.

Důvody, proč ji u sebe nechci, jsou na dlouhé vyprávění a já vás nechci nudit podrobnostmi. A než se zeptáte, ne, obvykle nežádám o odvoz úplně cizí lidi. Ale dozvěděla jsem se, že jste koupil dům hned vedle mého na Steelhead Avenue, a tak jsem si řekla, že zabiju dvě mouchy jednou ranou a poprosím vás, abyste mě vzal domů, protože to pro vás nebude žádná zajížďka.“

Jeho pohled sklouzne k mým rtům. V čelisti se mu napne sval. Nic neřekne.

To snad ne. On si myslí, že ho balím.

S přísným pocitem ztrapnění dodám: „Přísahám, že se vás nesnažím sbalit. Vážně potřebuju odvézt domů. A taky, ehm… vítejte ve městě.“

Zatímco on svádí vnitřní boj, já sedím a s bušícím srdcem ho sleduju. Vím, že jsem udělala hroznou chybu.

Když konečně promluví, jeho hlas je tichý a drsný. „Promiň, princezno. Jestli hledáš prince na bílém koni, jsi na špatné adrese.“

Vstane tak prudce, až vrazí do stolu, a spěšně odejde. Nechá mě tam trčet samotnou s pocitem palčivého zahanbení.

Tak jo. Nejspíš si k němu v budoucnu nebudu chodit půjčovat cukr. S rozpálenými tvářemi se vracím zpátky k našemu stolu.

Sloane na mě nevěřícně zírá. „Cos tam dělala?“

„Zeptala jsem se ho, jestli mě odveze domů.“

Pomalu mrkne. Když se vzpamatuje z úžasu, řekne: „*A?*“

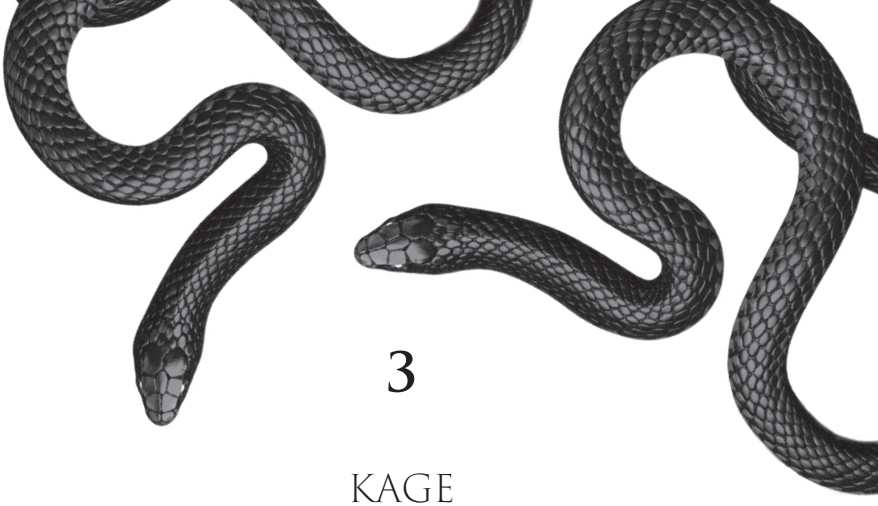
„A dal mi jasně najevo, že by si radši přivřel ptáka do dveří auta. Můžeme jít?“

Vstane, sundá kabelku z opěradla židle a zavrtí hlavou. „Páni. Odpálkoval nás *obě*. Možná máš pravdu a je ženatý.“

Když míříme ke dveřím, zamyšleně dodá: „Nebo se jenom stydí.“

Nebo se z něj možná vyklube sériový vrah, který mě zbaví mého trápení.

Nebo taky ne. Takové štěstí určitě nemám.

3

KAGE

Nemělo by vadit, že je tak krásná, ale vadí. Je tak neskutečně nádherná, že jsem se málem zasmál, když jsem ji uviděl.

Čekal jsem všechno, ale ne tohle. Překvapilo mě to.

Nesnáším překvapení. Když mě něco překvapí, obvykle u toho teče krev.

Ale teď už to vím. Až ji příště uvidím, budu připravený. Ta tvářička, ty nohy, ani ty neuvěřitelné oči mi nezabrání v tom, kvůli čemu jsem přijel.

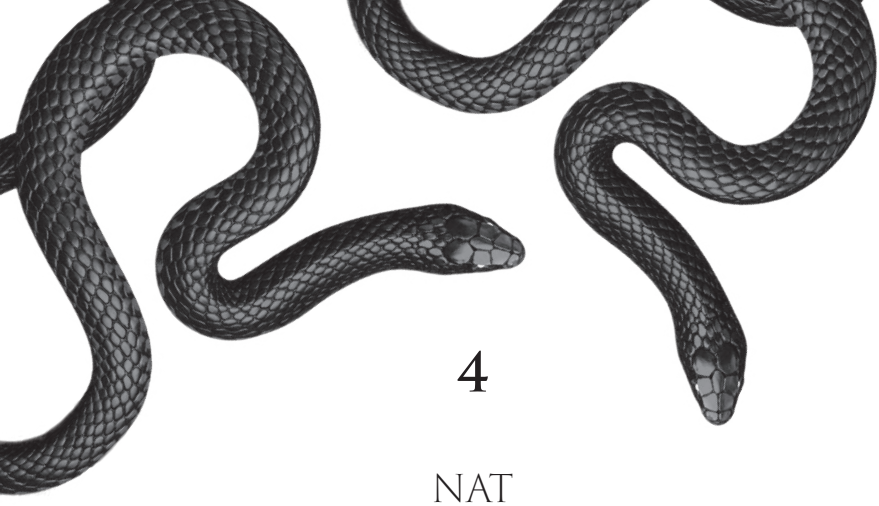
Ani ty vlasy. Nikdy jsem neviděl tak lesklé a černé vlasy. Jsou jako z pohádky. Měl jsem chuť do té husté, lesklé hřívy zabořit ruce, stáhnout jí hlavu dozadu a –

Do prdele.

Vím, že nemám míchat práci s potěšením. Musím se dát dohromady a udělat to, kvůli čemu jsem tady.

Proč musí být tak zatraceně krásná?

Nerad ničím krásné věci.

4

NAT

Ráno se probudím s pulzující bolestí hlavy a psem chrápajícím mi přímo do obličeje.

„Ježíši, Mojo," zamumlám a šťouchnu ho do chlupaté hrudi. „Mohl bys chrápat potichu? Mamka má kocovinu."

On jenom zamručí, zaboří se hlouběji do polštáře a prdne si tak, že by to dokázalo oloupat barvu ze stěn.

S povzdechem se otočím na záda a přemýšlím, jestli jsem v minulém životě neprovedla něco strašného. Někdy si myslím, že je to jediné logické vysvětlení pro tu hromadu hnoje, která zasypala můj život současný.

Když zazvoní telefon, tápu rukou po nočnímu stolku, dokud ji nesevřu kolem mobilu. Přijmu hovor, ale než stačím říct ahoj, Sloane už na mě vysype: „Přišla jsem na to. Je to vdovec."

„Co? Kdo?"

„Nedělej ze sebe blbou. Ty víš kdo. Ten fešák, co odmítl dvě nejžhavější kočky na západním pobřeží, protože..." Udělá dramatickou pauzu. „Truchlí!"

V jejím světě je jediným legitimním důvodem, proč se o ni muž nezajímá, to, že je gay, ženatý, má poškozený mozek nebo mu nedávno zemřela žena. Velmi nedávno. Třeba

před týdnem. Podle mě tajně věří, že pokud bude dostatečně vystavovat své přednosti, muž v jakékoli z těchto situací po ní stejně zatouží.

Kéž bych oplývala takovou sebedůvěrou.

Jazykem si přejedu po drsných zubech a modlím se, aby se zjevila víla kmotřička a přinesla mi vodu a aspirin. S pivem na zapití. „Proč mi voláš tak brzy, ty bezcitná čarodějnice?"

Zasměje se. „Není brzy, je deset hodin. Už jsem vedla dvě hodiny jógy, posnídala a přerovnala si skříň. A ty jsi mi slíbila, že mi už touhle dobou zavoláš, vzpomínáš?"

Nevzpomínám, ale to bude asi tím bílým vínem k večeři… a červeným vínem, které jsem vypila po příchodu domů. Díky bohu, že jsem se nepropila k bourbonu.

Zatím. Mám před sebou ještě celý den.

„Proč jsem ti slíbila, že ti zavolám?"

Nastane napjatá pauza. „Vezeme tvoje šaty do Second Wind."

Bože.

Zasténám, zakryju si obličej rukou a zavřu oči, jako bych se před tím mohla schovat.

Pevně pronese: „Ať tě ani nenapadne vymýšlet nějakou výmluvu. Tvoje svatební šaty jdou pryč, Nat. Už dneska. Potřebuješ je dostat z domu. Pronásledují tě už dost dlouho."

Obvinila bych ji, že je příliš dramatická, ale zvolila to správné slovo. Ta zatracená věc se mi zjevuje ve snech, chrastí řetězy a sténá. Nedokážu ani projít kolem skříně, kde jsou uložené, aniž by mě zamrazilo. Jejich přítomnost má jistý nadpřirozený efekt, a ne zrovna příjemný.

„Dobře." Ztiším hlas. „Ale… ale co když…"

„Prosím, neříkej to."

Na chvíli se ponoříme do ticha, než Sloane povolí: „Jestli se David někdy vrátí, koupíš si jiné."

Silně se kousnu do rtu. Mít přítelkyni, která mě tak dobře zná, je požehnáním a zároveň velkým prokletím.

Když mlčím příliš dlouho, znervózní.

„Hele, tyhle mají špatnou karmu. Je v nich až moc negativní energie. Moc bolestivých vzpomínek. Pokud budeš v budoucnu potřebovat jiné šaty, koupíš si nové. Nebudeš si schovávat ty, kvůli kterým brečíš pokaždé, když se na ně podíváš. Jasný?“

Když zaváhám, hlasitě zopakuje: „*Jasný?*“

Vydechnu tak silně, že se mi zachvějí rty. „Jo. Jasný. Máš pravdu.“

„Samozřejmě že mám. Teď se osprchuj, obleč se a dej si něco k jídlu. Za hodinu jsem u tebe.“

„Ano, mami,“ zamumlám.

„Neodmlouvej mi, mladá dámo, nebo dostaneš domácí vězení.“

„Haha.“

„A seberu ti veškerou elektroniku,“ zasměje se. „Hlavně tu vibrační.“

Bez emocí řeknu: „Jsi hrozná kamarádka.“

„Později mi poděkuješ. Pravděpodobně už ani nedokážeš dosáhnout orgasmu s opravdovým penisem, protože jsi svou vagínu rozvrtala všemi těmi udělátky na baterky. Tvoje kundička je jako staveniště.“

„Teď zavěsím.“

„Nezapomeň se najíst!“

Bez odpovědi hovor ukončím. Obě víme, že dnes ráno budu jíst tekutou snídani.

Pět let. Nechápu, jak jsem to mohla tak dlouho přežít.

Vyhrabu se z postele, jdu se osprchovat a pak se obléknu. Když zamířím do kuchyně, najdu Moja rozvaleného před ledničkou. Připomíná velký chlupatý koberec, který se na mě usmívá.

„Nechceš se před snídaní vyčůrat, kamaráde?“

Ňafne a zavrtí ocasem, ale jinak se ani nehne, čímž mi jasně naznačí svoje preference.

Ten pes má močový měchýř velikosti zahradního bazénu. Kdyby nebyl tak pevně stavěný, myslela bych si, že má jednu nebo dvě nohy duté a ukládá v nich všechnu svoji moč.

„Takže snídaně."

Poté, co ho nakrmím a vezmu na zahradu, kde se vyčůrá a proběhne mezi keři, aby prohnal veverky, vracíme se dovnitř. Zaujme své obvyklé místo na koberci v obýváku a okamžitě usne, zatímco já se vyzbrojím slabou mimózou s pomerančovým džusem.

Bez alkoholu bych totiž nedokázala udělat to, na co se chystám.

Napadlo mě to, když jsem byla na zahradě a sledovala Moja, jak čůrá na keř. Vím, že je to hloupé, ale pokud je dnes poslední den, kdy si smím nechat své svatební šaty, musím si je ještě jednou vyzkoušet. Takové poslední rozloučení. Symbolický krok do mé budoucnosti.

Skoro doufám, že už mi nebudou sedět. Přivolávat duchy ze záhrobí může být nebezpečné.

Ruce se mi začnou třást, až když se ocitnu před zavřenými dveřmi skříně v pokoji pro hosty.

„Dobře, Nat. Vzmuž se. Pochlap se. Cokoli. Prostě…" Zhluboka se nadechnu. „Prostě se seber. Až sem přijde Sloane, musíš být klidná, jinak jí z tebe praskne žilka."

Snažím se ignorovat, jak divně působí, že sama se sebou mluvím nahlas, dopřeju si pořádný lok mimózy, postavím sklenici na šampaňské na komodu a opatrně otevřu dveře skříně.

Je tam. Objemný černý obal na oděvy, který v sobě ukrývá památku na všechny mé ztracené sny. Je to sarkofág, nylonová hrobka se zipem, a uvnitř je můj pohřební rubáš.

Páni, to zní temně. Radši se napij, Debbie Downerová.

Kopnu do sebe zbytek mimózy. Ještě pár minut přecházím sem a tam a mnu si ruce, než se odhodlám rozepnout obal na šaty. Když to udělám, jeho obsah se s povzdechem vyvalí ven.

Zírám na šaty a do očí se mi hrnou slzy.

Jsou krásné, ty hloupé prokleté šaty. Nádherný, na míru ušitý obláček z hedvábí, krajek a perliček. Nejdražší oděv, jaký jsem kdy vlastnila.

Nejmilovanější a nejnenáviděnější.

Rychle se svléknu do kalhotek, sundám šaty z ramínka a soukám se do široké sukně. Natáhnu si ji přes boky a snažím se ignorovat, jak rychle mi tluče srdce. Přetáhnu si přes hlavu ramínko horního dílu a pak sáhnu dozadu a zapnu si zip.

Potom pomalu přejdu k velkoplošnému zrcadlu na opačné straně pokoje a zírám na sebe.

Zírám na šaty s americkými průramky, hlubokým výstřihem, odhalenými zády a zúženým pasem. Jsou celé pokryté krajkou a ozdobené drobnými perličkami a krystaly. Princeznovskou sukni doplňuje ladící vlečka se stejným zdobením. Dlouhý závoj visí ve skříni ve svém vlastním obalu, ale já nemám dost odvahy na to, abych si oblékla celý komplet. Už jenom z těch šatů mám dost velké trauma.

Nepomáhá mi ani zneklidňující pocit, že mi nesedí.

Zamračím se a sevřu několik centimetrů volné látky kolem pasu.

Od poslední zkoušky šatů dva týdny před svatbou jsem zhubla. Nikdy jsem neměla oblé křivky, ale teprve teď si uvědomuju, že jsem až moc hubená.

David by měl proti takové postavě námitky. Vždycky mě povzbuzoval, abych víc jedla a víc cvičila, abych vypadala víc jako Sloane.

Až teď mi došlo, jak moc mě to tehdy ranilo.

Pomalu se otáčím doleva a doprava, ztracená ve svých vzpomínkách a okouzlená tím, jak kamínky zachycují světlo a třpytí se, dokud mě zvuk zvonku u dveří nevytrhne z mého zamyšlení.

To bude Sloane. Přišla brzy.

Nejdřív mě napadne honem si šaty svléknout a s pocitem viny je pověsit zpátky do skříně. Ale pak si řeknu, že když mě v nich uvidí – a navíc klidnou –, bude to nejlepší způsob, jakým ji přesvědčím, že jsem v pořádku. Že mě nemusí tak ostražitě hlídat.

Přece když zvládnu tohle, zvládnu pak cokoli, ne?

Takže zavolám ke dveřím: „Pojď dál!“ A pak se klidně postavím před zrcadlo a čekám.

Dveře se otevřou a zavřou. Obývacím pokojem se rozezní kroky, ale po chvíli utichnou.

„Jsem tady vzadu!“

Kroky se ozvou znovu. Sloane si nejspíš obula těžké boty, protože to zní, jako by mi po domě dupal los.

Rukama si uhladím živůtek a čekám, až se ve dveřích objeví její hlava. Jenže hlava, která se objeví, není její.

S prudkým nádechem se otočím a zděšeně zírám na Kage.

Jeho postava vyplnila celé dveře. Zase je od hlavy až k patě v černém, v kůži a džínovině a s odpovídajícími vojenskými botami. V obrovských rukách drží balíček, hnědou krabici přelepenou páskou.

V obličeji má výraz neskrývaného úžasu.

Zírá na mě s pootevřenými rty. Jeho žhnoucí pohled mi klouže po těle. Pak nahlas vydechne.

S pocitem, jako by mě přistihl při masturbaci vleže na kuchyňské podlaze, si zakryju prsa rukama a vykřiknu: „Co tady sakra děláš?“

„Řekla jsi mi, ať jdu dál.“

Bože, ten hlas. Ten sytý, chraplavý baryton. Kdybych nebyla tak vyděšená, možná bych si myslela, že je sexy.

„Myslela jsem, že jsi někdo jiný!“

Strnulým pohledem mi znovu přejede po celém těle. Jeho oči jsou soustředěné a intenzivní jako laser. Navlhčí si rty.

Z nějakého důvodu na mě to obyčejné gesto působí zároveň smyslně i hrozivě.

Jeho hlas se sníží k zavrčení. „Ty se vdáváš?“

Možná je to rozpaky, překvapením nebo tím, že se ke mně tenhle chlap včera večer choval tak hrubě, ale najednou jsem pěkně nakrknutá. S chvějícím se hlasem a rozpálenou tváří k němu přistoupím.

„Do toho ti nic není. Co tady děláš?“

Nechápu proč, ale můj hněv ho pobaví. Na rtech se mu mihne náznak úsměvu, který však rychle zmizí. Ukáže mi krabici, kterou drží v rukou. „Tohle mi nechalo UPS na verandě. Je to pro tebe.“

„Aha.“

Teď jsem ještě víc zmatená. Chová se jako přátelský soused. Podle toho, jak se choval včera večer, bych čekala, že krabici zapálí a kopne ji přes plot, ne že mi ji osobně doručí.

Můj hněv se vytratí.

„Dobře. Díky. Prostě to polož na komodu.“

Když se nehýbe a jen tam stojí a zírá na mě, založím si ruce na hrudi a oplatím mu pohled.

Po chvíli palčivě trapného ticha okomentuje moje šaty. „Nesluší ti.“

Cítím, jak mi lezou oči z důlků, ale je mi to jedno. „*Prosím?*“

„Jsou moc přeplácané.“

Má štěstí, že nemám závoj, protože bych mu ho omotala kolem krku a uškrtila ho.

„Pro příště, pokud uvidíš ženu ve svatebních šatech, jediná přijatelná poznámka, jakou můžeš vypustit z pusy, je, že vypadá krásně.“

„Vypadáš krásně,“ zazní jeho tvrdá odpověď. „Ale ne zásluhou těch příšerně přeplácaných šatů.“

Hned poté zavře pusu a zatne zuby. Mám vtíravý pocit, že svých slov lituje.

Pak přistoupí ke komodě, hodí na ni krabici a odejde, zatímco já zůstanu stát s otevřenou pusou, v šoku a s divoce tlukoucím srdcem.